

[Brorsen.]

havde set Krigens Ødelæggelser, ind i en Periode, hvor vi tog Hensyn til hinanden, baade smaa og store Magter. Naar man sammenligner den Tids Haab med Situationen nu, kan man i Sandhed sige, at vi lever i en Tid, hvor det slider stærkt paa Idealerne. Jeg har imidlertid det Haab, at der her i vort Land er Enighed om, at vi er neutrale og bør være neutrale ogsaa i den Forstand, at vi tier stille med vore Sympatier og Antipatier, at vore Meninger beholder vi for os selv. Den store Offentlighed har sikkert mere og mere faaet Forstaaelse af, at den Regeringsform, man har i Rusland, Tyskland, England, Frankrig, tilkommer det ikke os at kritisere; vi har andre Ting i disse Tider at tage Vare paa. Jeg vil gerne her straks tilføje, at dette bør gælde alle Partier i Danmark, og jeg gaar ud fra, at man fra Regeringens Side er opmærksom paa, hvad der foregaar ikke mindst i visse Dele af vor Presse. Hvad vi udtalte, medens der endnu var Fred mellem Folkene, gentager vi ikke mindre stærkt nu, at Nordens Lande om ikke militært saa moralsk og paa anden Maade f. Eks. ved Vareudveksling under de vanskelige Forhold, ogsaa denne Del af Verden er ude i nu, vil staa hinanden bi til det yderste.

Jeg kan sige ligesom det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, at vore Tanker i dette Øjeblik og i disse Dage er hos Finland, som vi haaber maa bevare sin Selvstændighed urørt og stadig i Fremtiden maa kunne vedblive at være et værdifuldt Led i det nordiske Samarbejde. Vi, der var til Stede i sin Tid for de mange Aar siden under Verdenskrigen for at høre paa finske Udsendinge, der gav Beretning om Borgerkrigen i Finland, glemmer sikkert aldrig det Indtryk, vi fik, da vi hørte om de Lidelser, det finske Folk dengang maatte gennemgaa for at tilkæmpe sig Friheden, for at blive et selvstændigt Folk. Dette Folk fortjener at fortsætte sit selvstændige Liv. Der flages her i København i Dag, og det er jo et ualmindeligt smukt Syn at se vor smukke Hovedstad prydet med Dannebrog, der vajer baade fra offentlige og private Bygninger. Jeg er overbevist om, at der ogsaa flages ude over Landet, baade i By og paa Land, og at der flages over alle de nordiske Lande som Tegn paa, at vi alle er med i, hvad der foregaar netop i disse Timer oppe i Stockholm. Jeg er overbevist om, at vi alle inderligt nærer Ønsket om, at de Forhandlinger, der skal føres, paa ny maa manifestere, at vi her i Nordens Lande sværger til Freden.

I en Situation som den nuværende er der

naturligvis mange forskellige Spørgsmaal af indrepolitisk Karakter, vi maa lade ligge. Det afgørende og først fornødne er, at vi støtter hinanden for at føre vort Land frelst gennem Krigssituationen. Alle Spørgsmaal, der kan virke til Skade for Landets Stilling, hvis Uenighed tilkendegives om dem, maa vi lade ligge, til normale Tider paa ny indtræffer. Men efter at jeg har sagt dette, vil jeg tilføje, at om neutrale Emner vil vi selvfølgelig forbeholde os en saglig Kritik, hvis vi finder, at den er fornøden. Vi er ikke med til at forberede Lovforslagene og maa derfor søge dem ændret, hvis vi finder, de er uheldigt affattet paa det ene eller andet Punkt.

Jeg maa maaske efter denne Indledning gøre en Bemærkning om Ministerskiftet. Vi har jo faaet et Par nye Ministre. Den lille bekendte Lommebog, som findes i Statsministerens Eje, har været fremme, og et Par Numre er trukket ud. Jeg skal ikke sige noget om dette Ministerskifte. Den ene nye Minister er ganske ukendt, og den anden, den højtærede Trafikminister, har vi ikke her i Folketinget noget større Kendskab til; det faar vi forhaabentlig efterhaanden. Men jeg vil gerne i Forbindelse med dette Ministerskifte sige, at af de to Ministre, der gik, gik den ene, Trafikminister Fisker, saa vidt man kan forstaa, frivilligt; den anden, Justitsminister Steincke, gik mindre frivilligt. Han havde i hvert Fald bebudet, at han vilde fortsætte et Stykke Tid endnu. Men Statsministeren maa jo have ment, at det var bedst nu at faa en ny Justitsminister. Jeg gaar ud fra — og derom kan der temmelig sikkert ingen Tvivl være —, at Aarsagen har været de mange Injurieprocesser, som den tidligere, i saa mange Henseender med gode Egenskaber udstyrede Minister efterhaanden havde rodet sig ind i. Her finder jeg Anledning til nu at sige blot dette i Anledning af en af disse Injurieprocesser, i hvilke Justitsminister Steincke var den ene Part, og Redaktøren af „Sorø Amtstidende“ var den anden, at de blev jo, saa vidt jeg kan forstaa, kønt enige om at holde op; der var ellers Tale om, at Sagen skulde procederes for Landsretten. De blev enige om, at de skulde holde op paa den Maade, at der overhovedet ikke kom Kommentarer. Det er imidlertid nu sket, de forskellige Blade omtaler i Dag og i Gaar Sagen, i Anledning af at forhenværende Justitsminister Steincke har omsendt til Rigsdagens Partiformænd en Redegørelse for denne Sag. Jeg skal ikke komme ind paa denne Redegørelse, der jo er sendt i fortrolig Form, men jeg mener, det ser lidt